

Forfatter: Preisler, Joachim Daniel

Titel: BREV TIL: von Warnstedt, Hans Wilhelm FRA: Preisler, Joachim Daniel (1782-01-09)

Citation: Preisler, Joachim Daniel: "BREV TIL: von Warnstedt, Hans Wilhelm FRA: Preisler, Joachim Daniel (1782-01-09)", i *Breve fra danske Skuespillere og Skuespillerinder*, J. L. LY BECKERS FORLAG, s. 141. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002227775-000-shoot-L0022277750000134.pdf> (tilgået 11. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra danske Skuespillere og Skuespillerinder

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

1782, 9. Januar.

Efter Deres Høyvelbaarenheds Befaling var jeg i Formiddags paa Hof-Theatret med de omtalte Documenter; men da jeg ikke forefandt Kammerherren, gik jeg hen til mine Forældre. Der kommer jeg nu fra. — Min Gud! Ihvilken Tilstand forefandt jeg dem! Endnu aldrig har jeg hørt det af min Faers Mund, som jeg hørte i Dag! — Men — han havde icke urett, og jeg var alt for bespændt, end at jeg kunde have talt et fornuftig Ord. Det kunde heller icke hielpe.

Hvad skal jeg nu gjøre?

Paa Nippet at miste Besten af min Forstand, trued med mine Forældres evige Had, og Mand til en Koene som jeg elsker, som elsker mig, til et Barn som skiøndt icke nærværende, dog aldrig er fraværende, er Fortvivlelse deels min eeneste Tilflugt, deels det største Raserie. s. 142 Ingen Skilling, intet Haab at faae en eeneste paa nogen Maade! — og den yderste Nødvendighed at vedligeholde et udvortes taaleligt humeur, det er tungt; men — løbe bort kan jeg icke. — Altsaa til Dem, Høyvelbaarne Hr. Kammerherre, tar jeg min Tilflugt, min eeneste Tilflugt som til en Far, indtil jeg finder min igien. — At komme paa Charlottenborg er mig nu næsten ubegribelig. Jeg kunde gjøre alt, ogsaa sværge for mig selv, men kan jeg det for min Koene, skiøndt jeg er overbeviist om, at hun vil, at hun saa gjerne vil, som hun vil leve! Den ringeste Ting kunde jo qvæle mig, som stedse maa leve i den Frygt, at fornærme Forældre, hvis Liv jeg har i mine Hænder! — Kunde jeg med et halv Aars yderste Tvang endogi de ubetydeligste Ting viise dem at det var mit Alvor, gjerne at gjøre alt hvad de vil, gjerne at være hos dem, saa maaskee loed de dem bevæge. Men — dertil er min Udsigt altid mørk, og i Dag endnu mørkere. Dog — jeg vil icke i Dag længere plage Dem, Høyvelb. Hr. Kammerherre, Dem, som vil, som eene kan gjøre det, der paa denne Jord kan frelse mig.